

Arrest

nr. 120 333 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 15 maart 2011 in Turkije in het huwelijk met de heer M. A., van Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoekster dient op 28 maart 2011 bij de Belgische ambassade te Ankara, Turkije, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging) om haar Belgische echtgenoot te vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigert op 14 juli 2011 het gevraagde visum af te leveren.

1.4. Verzoekster dient op 28 oktober 2011 bij de Belgische ambassade te Ankara, Turkije opnieuw een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging) om haar Belgische echtgenoot te vervoegen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) weigert op 27 februari 2012 het gevraagde visum af te leveren.

1.6. Verzoekster komt op 11 mei 2012, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Franse autoriteiten, het Schengengebied binnen.

1.7. Verzoekster dient op 10 juli 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De burgemeester of zijn gemachtigde van de stad Ronse neemt op 5 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoekster dient op 22 januari 2013 opnieuw een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 16 juli 2013 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 22 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/01/2013 werd ingediend door

[...]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Overwegende dat de dienst Gezinshereniging - Visa de beide eerdere visumaanvragen weigerde.

De eerste visumaanvraag werd op 21.06.2011 geweigerd omwille van volgende redenen:

- artikel 27 van het Wetboek van internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt, vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 13 en 21 IPR-codex*
- artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft*

- artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt voor Belgische onderdanen dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde
- Dienst Vreemdelingenzaken is, op basis van een geheel van elementen uit het administratieve dossier van betrokkenen, van mening dat er in casu bezwaarlijk kan gesproken worden van een intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten, dan wel van het afsluiten van een huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van mevrouw
- de erkenning van het huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou er bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Immers, het huwelijksinstituut maakt een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut ten een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht)

Op 27.02.2012 werd een tweede weigeringsbeslissing genomen: aangezien er onvoldoende nieuwe elementen aangebracht werden, werden de bovenstaande motieven bevestigd.

De huidige aanvraag op basis van het huwelijk bevat geen elementen die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg kan er geen verblijf toegekend worden op basis van de aanvraag bij de gemeente, en worden beide voorgaande weigeringen bevestigd. Het afgesloten huwelijk opent bijgevolg geen rechten voor betrokkenen.

Bovendien stelt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgend document voor:

- een loonstaat 2012, opgesteld door een boekhouder dd. 10.11.2012: uit dit document zou moeten blijken dat betrokkene werkzaam is als zaakvoerder / werkend vennoot, en in de periode juli - oktober 2012 een maandelijks netto-inkomen had van € 1250.

Echter, de voorgelegde bewijzen zijn onvoldoende recent. Immers, op basis van de voorgelegde gegevens kan onze dienst niet beoordelen of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, gezien er geen informatie beschikbaar is over de actuele tewerkstellingssituatie / het actuele inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan onze dienst niet beoordelen of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1960 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Er is geen sprake van een schijnhuwelijk.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat er eerder 2 visumaanvragen werden afgewezen omdat het huwelijk niet erkend kon worden.

Verder is er geen motivatie terug te vinden in de bestreden beslissing waarom de verwerende partij van oordeel is dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan.

Verzoekster weet niet op basis van welke gronden de erkenning van het huwelijk is geweigerd. Er worden geen elementen aangehaald die zouden kunnen wijzen op een schijnhuwelijk.

Verwerende partij neemt genoegen met een standaardverwijzing naar de bepalingen van het WIPR.

Deze verwijzing naar wetsartikelen en de verwijzing naar eerdere beslissingen is onvoldoende: elke beslissing die verwerende partij neemt moet apart gemotiveerd worden in feite en in rechte!

Het huwelijk dat verzoekster heeft afgesloten betreft geen schijnhuwelijk zoals zal blijken uit hetgeen volgt.

1.

Het recht om te huwen wordt in België gegarandeerd door art. 12 E.V.R.M. alsook door art. 23 Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten. De mogelijkheid om een huwelijkskeuze te maken is een essentieel recht dat aan de vrije beoordeling dient te worden gelaten van diegene die deze keuze maakt.

Verzoekster en dhr. [A.] hadden het recht om een huwelijk af te sluiten.

In casu werden de hoedanigheden en voorwaarden vereist om het huwelijk te mogen aangaan, vervuld door verzoekster en dhr. [A.].

2.

Artikel 146 bis B.W. bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Een eerste voorwaarde die kan doen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk wordt dus gevonden in het feit dat uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één der echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, ni. de afwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Het woord 'kennelijk' wijst erop dat men, om te kunnen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk, het ontbreken van de intentie van één van de partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, moet kwalificeren als één van de determinerende elementen en zelfs als een noodzakelijke voorwaarde (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 240).

Een tweede voorwaarde om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk is het aangaan van een huwelijk uitsluitend met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 241).

Ingevolge een juiste interpretatie van de bewoordingen van artikel 146 bis B.W. kan men in casu niet volharden om de erkenning van het huwelijk van verzoekster en dhr. ALTINAY te weigeren.

Zo houdt het woord "kennelijk" in dat de weigeringsbeslissing voldoende gefundeerd moet zijn aan de hand van objectieve elementen.

De essentiële vraag die een ondubbelzinnig antwoord behoeft is of de kandidaten de intentie hebben om een duurzame huwelijksrelatie te ontwikkelen of niet (RIGEAX, « Les Personnes », I, Brussel, Larder, 1971, 312 nr. 1179-1180).

Ook de rechter die de bepaling van artikel 146 bis B.W. toepast, dient de terminologie correct te interpreteren en moet in overweging nemen of partijen een gemeenschappelijk huwelijksleven (zullen) uitsluiten (objectief element) en of dit hun bedoeling is (subjectief element) (ROODHOOF, J., Schijnhuwelijken, R.W., 1991-1992, nr. 7, 220).

Nergens wordt er in casu dergelijk objectief bewijs geleverd.

Het is alleszins onaanvaardbaar om, louter steunend op subjectieve vermoedens en twijfels, te besluiten dat verzoekster en dhr. [A.] niet de intentie hebben om een duurzame leefgemeenschap op te bouwen en derhalve een schijnhuwelijk beogen teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

3.

De rechtsleer die wenst tegemoet te komen aan de noodzakelijkheid en het belang van een juiste interpretatie, onderlijnt dat het zeer moeilijk voorkomt om de werkelijke wil van partijen bij het aangaan van het huwelijk op te sporen.

Derhalve dienen de bewijzen een beslissend karakter te hebben. Minstens dient er sprake te zijn van een duidelijk overeenstemmend vermoeden dat niet wordt tegengesproken door andere elementen (ROODHOOF, J., "Schijnhuwelijken: het huwelijksinstituut misbruik", R.W., 1991-1992, nr. 7, 220).

In casu kan men noch de vereiste objectiviteit noch het beslissend karakter of de aanwezigheid van voornoemd overeenstemmend vermoeden ontwaren.

Een (voorgenomen) huwelijk kan enkel en alleen gekwalificeerd worden als zijnde een schijnhuwelijk zo er sprake is van een totale afwezigheid van bewuste wil om te huwen en minstens één van de echtgenoten formeel zijn toestemming heeft gegeven louter met de intentie om een ander doel te bereiken dan het normale doel van het huwelijk, ni. het tot stand brengen van een gebonden leefgemeenschap." (SENAEVE, P., "Compendium van het personen - en familierecht" 1996 Acco Leuven/Amersfoort, 496.).

Alleszins dient men met de figuur van het schijnhuwelijk uiterst omzichtig om te springen.

Bovendien laat een juiste interpretatie van artikel 146 bis B.W. toe te besluiten dat de voornaamste doelstelling van het huwelijk bestaat in de intentie om een levensgemeenschap aan te gaan, doch dat deze kan samengaan met andere doelstellingen, mits de partners beogen daadwerkelijk samen te leven. Dit geldt tevens wanneer verblijfsrechtelijke motieven de doorslag geven zonder evenwel uit het oog te verliezen de vereiste dat die ene centrale voorwaarde van samenleving wordt vervuld of minstens wordt beoogd (D'HONDT, S., "Over schijn, zaken en schijnbare zaken. De geldigheid van het zakelijke huwelijk herafgewogen tegen de nietigheid van het schijnhuwelijk" R.W. 2001-2002, 145-146.).

De procureur des konings die zich tegen (de voltrekking van) een geveinsd huwelijk verzet moet het fictief karakter ervan bewijzen. De overweging dat de echtgenoot door zijn huwelijk met een E.G. - onderdaan zijn verblijfstoestand zal verbeteren volstaat niet als bewijs, omdat het niet verboden is een huwelijk uit eigenbelang te sluiten zolang het huwelijk maar echt gewild is (BAETEMAN, G., "Overzicht van het personen - en gezinsrecht", 1993 Kluwer Rechtswetenschappen België, 366).

Zij het bijgevolg benadrukt dat het loutere feit dat men een voordeel beoogt of kan beogen met het afsluiten van een huwelijk niet noodzakelijk onverzoenbaar is met de vereiste intentie om het huwelijk af te sluiten.

Ook al zou één van de partijen in het kader van het huwelijk tevens een verblijfsrechtelijk voordeel beoogd hebben, quod non, dan nog mag dit geenszins grand uitmaken om te besluiten tot veinzen en bijgevolg een weigering om het huwelijk te voltrekken, althans niet voor zover het verblijfsrechtelijk voordeel niet de enige beweegreden is geweest.

In casu wordt de erkenning van het huwelijk geweigerd, zonder echter ondubbelzinnig aan te tonen dat er in hoofde van één van de verzoekster en dhr. [A.] geen intentie bestond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel werd beoogd (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 263).

4.

Vermoedens kunnen enkel doorslaggevend zijn voor zover deze voldoende zwaar, nauwkeurig en met elkaar overeenstemmend zijn. De in casu voorhanden zijnde elementen kunnen, zoals we hierna gaan zien, nooit leiden tot een gevolgtrekking die zegt dat het in casu om een schijnhuwelijk gaat. (Cass. 23 februari 1995, RC952N3_1, via www.juridat.be ; Cass. 27 maart 1981, RC813R3_2, via www.juridat.be ; Antwerpen 7 maart 2007, onuitg.)

Indien er twijfel blijft bestaan over de intentie van één van de betrokken partijen kan en mag men de voltrekking van het huwelijk niet weigeren.

De grootste omzichtigheid moet aan de dag worden gelegd, daar in casu de toekomst en het geluk van twee mensen op het spel staan.

De bewijselementen inzake schijnhuwelijk worden nergens specifiek in de wetgeving geregeld. Men moet er van uit gaan dat het enige criterium om te besluiten tot een schijnhuwelijk gelegen is in de afwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen.

Het bewijs kan met alle middelen van recht geleverd worden. Veelal zal bewijsvoering bestaan in getuigenissen en vermoedens.

Vereiste is echter, zoals vermeld, dat deze voldoende zwaar, nauwkeurig en overeenstemmend zijn en in geval van twijfel kan men nooit besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk (Cass. 24 april 1990, RB03263_1, via www.juridat.be ; Luik 28 juni 2000, J.L.M.B. 2001, afl. 13, 556; Rb. Brussel (12e k.) 30 november 1994, Rev. Trim. Dr. Fam. 1995, 66)

Feitelijke omstandigheden zoals de afwezigheid van samenwonen, de afwezigheid van seksuele betrekkingen, afwezigheid van een gemeenschappelijke taal, het verlaten van de echtelijke verblijfplaats vrijwel onmiddellijk na het huwelijk, de wil om vrijwel onmiddellijk na het huwelijk uit de echt te scheiden, het feit dat de echtgenoten elkaar niet kenden, een belofde of reeds betaalde geldsom, het grote leeftijdsverschil, de afwezigheid van een traditioneel huwelijksfeest, tegenstrijdige verklaringen...

De voornoemde feitelijke omstandigheden zijn afzonderlijk niet voldoende om tot kwalificatie van een schijnhuwelijk te besluiten.

Een afdoende bewijslevering vereist een combinatie van drie en bij voorkeur meer van voornoemde vermoedens.

A contrario kan men de bewijslevering van aanwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, afleiden uit dezelfde vermoedens.

In casu is het niet duidelijk op basis van welke criteria verwerende partij is gekomen tót haar besluit van het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk!

Uit voorgaande volgt dat er hoegenaamd geen elementen ter sprake zijn, waaruit zou blijken dat één van de partijen met het huwelijk iets anders zou beogen dan een duurzame levensgemeenschap.

Evenwel zijn er in casu voldoende elementen van objectieve aard, die WEL wijzen op de aanwezigheid van de vereiste intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen, zoals:

- Gemeenschappelijke taal;
- Huwelijksfeest;
- Beperkt leeftijdsverschil
- Kennis over elkaars personalia;

- *Regelmatige ontmoetingen;*
- *Lange samenwoonst;*

Door een redenering te baseren op vermoedens die niet bij wet zijn vastgesteld, moeten slechts worden toegelaten de vermoedens die gewichtig, bepalend en met elkaar overeenstemmend zijn (Luik 15 mei 1992, R.R.D. 1992, 296).

De rechter oordeelt op onaantastbare wijze in feite of de hem voorgelegde gegevens gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens vormen tot bewijs van de feiten waarop hij steunt..." (Cass. 27 maart 1981, A.C. RC813R_2 via www.juridat.be).

De rechter mag bij het afleiden van rechtsgevolgen uit zijn feitelijke vaststellingen, het wettig begrip vermoeden niet miskennen (Cass. 17 maart 1977; A.C., 1977, 776 en Cass. 6 februari 1976; A.C., 1976, 669 en 805).

De fraude aan de wet vereist bewijs door een eensluidend aantal zware, nauwkeurige en overeenstemmende vermoedens waaruit kan worden afgeleid dat de echtgenoot eigenlijk slechts gehuwd is (of wil huwen) om zijn situatie in België te regulariseren en zodoende voordeel te trekken uit de familiale hergroepering (Cass. 24 april 1990, A.C. RB03263_1 via www.juridat.be; Bergen 19 september 2005, Rec. Gén. Enr. Not. 2006, afl. 5, 180; Rb. Nijvel (7e k.) 17 oktober 2000, Rev. Trim. Dr. Fam. 2001, 647).

In die zin is er in casu geen sprake van ernstige, precieze en overeenstemmende vermoedens waaruit het veinzen zou moeten blijken.

De bewijsmiddelen vereisen een decisief karakter zodat een eenduidig vermoeden ontstaat, dat niet wordt tegengesproken. Het komt er op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden, die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeven dat het huwelijk werd afgewend of zal worden afgewend van zijn normale intentie en partijen enkel tót doel hadden een constructie op te zetten om hem materiële zekerheid en/of voordelen te verschaffen (Gent 13 oktober 2005, 2004/AR/2843, onuitg. en Gent 24 februari 2005, N.J.W. 2005, 1172).

In casu kan men uit voornoemde elementen duidelijk vaststellen dat verzoekster en dhr. [A.] weldegelijk de werkelijke wil hebben om een huwelijk aan te gaan.

De Omzendbrief 10 indicatoren schijnhuwelijk van de Minister van Justitie (B.S. 31/12/1999) geeft een niet beperkend overzicht van 10 factoren die gecombineerd "een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd".

Volgens de Minister van Justitie moeten dus meerdere indicatoren aanwezig zijn vooraleer sprake kan zijn van een ernstige aanduiding van een schijnhuwelijk. Eén of twee elementen zijn onvoldoende.

Deze indicatoren moeten dan ook met de nodige omzichtigheid worden benaderd.

Zoals boven aangehaald heeft verwerende partij GEEN indicaties aangehaald en wordt genoeg genomen met stijlformules. [...]"

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster diende op 22 januari 2013, als echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep zich aldus op de bepalingen van artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje *juncto* 40bis, § 2, eerste lid, 1° en § 4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, wordt door verweerder geduid om welke reden de buitenlandse huwelijksakte (opnieuw) niet wordt erkend in België. Verweerder verwees immers naar de eerdere beslissingen waarbij de visumaanvragen van verzoekster werden geweigerd omdat het in het buitenland afgesloten huwelijk in België niet kan worden erkend. In het bijzonder in de beslissing van 21 juni 2011 – dat zich in het administratief dossier bevindt – werd uitvoerig ingegaan op de concrete motieven waarom de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte in België niet kan worden erkend. Verzoekster stelde tegen deze beslissing geen beroep in, zodat deze beslissing definitief is geworden. Verweerder stelde, wat huidig voorliggende aanvraag betreft, vast dat er op dit punt geen nieuwe elementen voorhanden zijn die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen en dat bijgevolg beide voorgaande beslissingen houdende weigering van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte – met de motieven die deze kenmerken en waarvan verzoekster kennis heeft – worden bevestigd.

De Raad kan verder niet anders dan te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikel 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR kan *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft, om weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat verzoeksters eerste middel in zoverre dit inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde niet ontvankelijk is.

De Raad merkt daarnaast op dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tevens een tweede weigeringsgrond heeft opgenomen die inhoudt dat in ieder geval ook niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de Belgische onderdaan dienst te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekster betreft haar middel op geen enkele wijze op dit motief vervat in de beslissing tot weigering van verblijf en toont aldus het onjuist of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. Deze tweede weigeringsgrond volstaat op zich reeds als grondslag van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329 [...]"

2.2.2. Daargelaten de vraag of verzoekster enig privé- en/of gezinsleven aannemelijk maakt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM – nu de gemachtigde van de staatssecretaris weigerde de buitenlandse huwelijksakte te erkennen wegens strijdig met de openbare orde –, dringt in ieder geval de vaststelling zich op dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat verweerder een op hem uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting heeft miskend of dat de bestreden beslissingen een niet-gerechtvaardigde inmenging uitmaken in dit eventuele privé- of gezinsleven. Er dient immers te worden aangenomen dat de eventuele niet-eerbiediging van het privé- of gezinsleven, of inmenging hierin, is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat een privé- of gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die haar verhinderen een privé- en/of gezinsleven in het land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). Verzoekster geeft op geen enkele wijze aan waarom het verderzetten van haar gezinsleven met haar 'echtgenoot' in haar land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De bestreden beslissingen hebben verder niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan verzoekster wordt ontnomen en houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Er blijkt daarnaast geenszins, en verzoekster gaat hier verder ook niet concreet op in, dat het doel van verweerder erin zou bestaan om haar eender welk verblijfsrecht te weigeren. In de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt op gemotiveerde wijze aangegeven waarom de door verzoekster ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart als familielid van een Belg wordt afgewezen. Zoals reeds aangegeven, toont verzoekster het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan.

Verzoekster betreft de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State ten slotte op geen enkele wijze op haar concrete zaak, zodat niet blijkt dat zij zich hier dienstig op kan beroepen.

Onder deze omstandigheden kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt als volgt:

"De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tót weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of

de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.*)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd. [...]"

2.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bevestigd door de Raad van State, waarin wordt geoordeeld dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die gepaard gaat met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, afzonderlijk dient te worden gemotiveerd. *In casu* blijkt evenwel niet dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar deze rechtspraak. Huidig bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft immers uitdrukkelijk de juridische en feitelijke overwegingen aan die aan de grondslag van dit bevel liggen. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster haar legaal verblijf in België is verstreken. Er blijkt niet dat deze motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, te meer gelet op de bewoording "moet" in voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS